

CHRISTINA McDONALD

NOC, KEĎ SOM SPADLA

Život plný lží. Dá sa v ňom nájsť pravda?

CHRISTINA McDONALD

**NOC,
KEĎ SOM
SPADLA**

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Tatiana Búbelová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Christina McDonald: The Night Olivia Fell, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Gallery Books, An Imprint of Simon & Schuster, New York 2019, preložila Veronika Maťúšová.

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Copyright © 2019 by Christina McDonald
All rights reserved
Translation © Veronika Maťúšová 2020
Cover Design © Barbara Baloghová 2020
Cover Photo © Magdalena Russocka / Arcangel
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2020

ISBN 978-80-220-2205-7

Richardovi, vždy a navždy.

*A tiež každému slobodnému rodičovi,
ktorý sám robí tú najťažšiu prácu na svete –
ale najmä mojej mame, najsilnejšej a najinšpirujúcejšej
slobodnej matke, akú poznám. Ďakujem.*

PROLÓG

„Chceš počuť pravdu? Som...“ Moje priznanie prerušil záblesk žeravej bolesti, keď ma zboku čosi zasiahlo do hlavy. Mozog si úder sotva uvedomil, videla som len zahmlenú červenú šmuhu, bolesť mi vystreľovala do lebky a dolu k sánke. Cítila som, ako mi silný náraz zatočil celým telom.

Zatackala som sa, nohami som narazila na nízky betónový múrik. Stratila som rovnováhu a moje telo sa bokom prevalilo ponad zábradlie. Zrak mi zahalila tmavá hmľa a ani som si to nestihla uvedomiť, padala som, rútila sa doprázdna.

Chrbtom som dopadla na hladinu rieky, pred očami sa mi zjavili vežičky mosta, osvetlené blikajúcou pouličnou lampou.

Potom ma pohltila temná voda.

1

ABI

október

Znenazdajky som sa prebudila, pomaly ma opúšťali bavlenné chumáčky snov. Nepamätala som si, kedy som zaspala, ale lampa na nočnom stolíku bola zhasnutá, takže jediné svetlo poskytoval žiarivý spln za oknom.

Zvonil telefón.

„Olivia?“ zamrlala som v nádeji, že to pôjde zdvihnúť, aby som nemusela ja. Moja dcéra patrila k tým ľuďom, čo sa vedeli zobudiť aj zaspáť ako šfuknutím vypínača.

Prevalila som sa a pozrela na budík. Červené svetielko oznamovalo 4.48 ráno. O takomto čase nik nevolá s dobrými správami.

Vyskočila som na rovné nohy a schytila telefón. Páperová prikrývka mi sklzla z tela a vystavila zohriate ruky chladu.

„Haló?“

„Haló, hovorím s Abigail Knightovou?“ Ozval sa hlboký a napätý hlas, mužský, ako vretenica, ktorá sa práve chystá zaútočiť.

„Áno.“

„Tu nemocnica Portage Point. Volám ohľadom vašej dcéry Olivie. Je mi to ľúto, ale stala sa nehoda.“

Prebehla som cez chodbu do Oliviinej izby. V žalúdku mi trepotali studené krídla strachu.

Dvere mala zavreté, tak som ich roztvorila a iracionálne som dúfala, že sa posadí na posteli a ospalo na mňa zažmurká. Predstavila som si, dúfala som, že sa na mňa nahnevá, lebo som narušila jej tínedžerské súkromie. Možno by do mňa hodila vankúš a ja by som sa ticho zasmiala a jednou rukou sa chytila za srdce, kým by sa mi tep vrátil do normálu.

„Mala som zlý sen,“ povedala by som jej.

„Nič mi nie je, mami,“ odvetila by s výrazom maximálneho opovrhnutia, aké v sebe dokáže nazbierať sedemnásťročné dievča. „Nestresuj.“

Jej izba však bola tichá a prázdna, na posteli ležali zamotané prikrývky. Z koša na bielizeň v pootvorenej skrini sa sypalo špinavé oblečenie. Na bielizníku mala porozhádzované kopy papierov.

Vyletela som z izby dolu schodmi a rovno do auta.

Včera večer na grilovačke u Stokesovcov jej nič nebolo.

Vlastne nie. Pokrútila som hlavou a pokúšala sa rozpačovať. Nie, čosi jej bolo. Už istý čas jej čosi bolo.

Mohla som to pripísať typickej náladovosti tínedžerov, ale pripadalo mi to iné. Olivia sa zvyčajne správala veselo a milo. Mala som to s ňou ľahké. Nikdy nechodila na večierky, nosila domov samé jednotky, pomáhala kamarátom s úlohami.

V poslednom čase sa však zdala roztržitá a náladová a každá moja otázka, čo sa deje, ju podráždila. A k tomu tie otázky o jej otcovi.

Chce poznať pravdu.

Tá myšlienka prišla náhle ako nepríjemné prekvapenie. Zafala som zuby. Veľmi dlho som sa bála, že všetky tie lži, čo som si uchovávala v temných zákutiach srdca, raz vyplávajú na povrch. Pre tie lži, pre moju minulosť, som vždy ostávala v strehu.

Auto pokrývala vrstva októbrového dažďa a na prednom skle ležala kôпка hnedých listov. Kým som otvárala dvere a nasúkala sa dnu, žalúdočná kyselina sa mi štverala do hrdla. Moja stará kára aspoň raz naštartovala bez problémov, akoby tiež vedela, že sa treba ponáhľať.

Vyštartovala som z príjazdovej cestičky a na štrku zaškrípali pneumatiky. Zapla som stierače, ale zachytil sa na ne jeden suchý list a kreslil po prednom skle zubatý, mokrý oblúk, hore, dolu, hore, dolu.

Myslela som na posledný raz, čo som s Oliviou šla do nemocnice – zlomila si ruku, keď spadla zo staručkého duba na dvore. Mala vtedy desať rokov. Topila som sa vo výčitkách. Zlyhala som v najdôležitejšej úlohe svojho života, udržať ju v bezpečí.

Silno som stisla kožený volant a pokúsila sa ukotviť v prítomnosti, zatiaľ čo sa ma snažila ovládnuť minulosť. Auto zapišťalo, keď som priostro vybrala zákrutu. Jazdila som nezodpovedne, mala by som spomaliť, lenže Olivia...

Ani som tú myšlienku nevládala nechať doznieť. Moja dcéra bola mojím ťažiskom, len ona ma držala na tejto zemi. Bez nej by som určite vzlietla do vesmíru ako šarkan, ktorému pretrhli špagát.

Silno som dupla na plyn, aby sa mi prestali triasť kolená. Hnijúci list sa stále držal stierača, ale roztrhol sa napoly a ostal z neho útržok v tvare zlomeného srdca.

Zahla som za posledný roh, došmýkala sa na parkovisko pred nemocnicou a prudko zabrzdila. Nestáli tam takmer žiadne vozidlá, len sanitka pri vchode a zopár roztrúsených áut. Svetlá pouličných lúčov sa odrážali od mokrého chodníka. Zaparkovala som neďaleko vchodu práve vtedy, keď z čelného skla bez milosti odpadol aj posledný kúsok listu.

Vletela som do nemocnice a lakťom som prudko vrazila do posuvných dverí. Bolesť mi vystrelila až do končekov prstov, ale nespomalila ma. Musela som nájsť Oliviu.

Prosím, prosím, nech je v poriadku.

Z lietacích dverí náhle vyšiel doktor. Kráčal svižne a odhodlane ako človek, ktorý vie, čo robí. Pozrel na mňa krvou podliatymi očami spoza okuliarov s tenkým rámom.

„Abigail Knightová?“ Rozoznala som strohý hlas z telefónu. Mal rednúce biele vlasy a hladko oholenú tvár. Okolo krku mu visel stetoskop. Biely plášť mu vpredu špatila hrdzavá škvrna.

Pristúpil bližšie a podal mi ruku. Obočie hrubé ako húsenice zvrátil dokopy.

„Kde je Olivia?“ lapala som dych. Ľudia po mne pozerali, ale bolo mi to jedno. „Kde je moja dcéra?“

Skúsila som ho obísť, ale zahatal mi cestu telom.

„Som doktor Griffith.“ Prikročil bližšie. V hnedých očiach som mu zbadala zlaté fliačky. „Pôjdete so mnou?“

„Prečo?“ Môj hlas znel privysoko, slová sa mi drvili na jazyku. „Kde je Olivia?“

„Vezmem vás k nej, ale najprv sa musíme porozprávať niekde vo väčšom súkromí.“ Lekárov tón prezrádzal vážnosť toho, čo sa mi chystal oznámiť. Jedine tá významnosť v jeho hlase mi zabránila vychrliť naňho horúčkované otázky, ktoré ma páli v hrdle.

Poobzerala som sa po rušnej čakárni. Zopár ľudí na nás otvorene zízalo, ostatní sa zabávali s mobilmi alebo sa tvárili, že čítajú noviny.

Prikývla som a trochu sa mi zatriasla brada.

Doktor Griffith ma previedol cez lietacie dvere, potom po jasne osvetlenej chodbe až do uzavretej zasadačky. Miestnosť voňala po kvetinovom potpourri a výzdoba sa niesla v bledých pastelových tónoch. Škoricová podlaha žiarila čistotou a steny mali sivasto smotanovú farbu.

„Prosím, sadnite si.“ Doktor Griffith ukázal na sivobéžovú stoličku s poduškou. Strnulo som si sadla na jej okraj.

Prešiel k dávkovaču vody v kúte miestnosti. Na nízkom čiernom stolíku vedľa neho sa nakláňala vysoká veža plastových pohárikov, bielych ako stavce. Jeden vzal a naplnil ho vodou. Dávkovač zabublal a zahrmtal, keď sa na povrch predral vzduch.

Podal mi pohárik, no ja som naň iba hľadela. Akosi som nevedela prinútiť ruku, aby si ho vzala. Napokon ho položil na stôl.

Pritiahol si od steny plastovú stoličku a postavil ju oproti mne. Hrozne ma iritovalo, keď ňou zaškrípal po podlahe. Sadol si, položil obe chodidlá na zem, oprel si lakte o kolená a zložil ruky do striešky, akoby sa šiel modliť.

„Stala sa nehoda...“ zopakoval znovu svoje slová.

„Čo je s Oliviou?“ prerušila som ho.

No keď som uvidela jeho súcitný pohľad, pochopila som.

Zasiahla ma mocná túžba rozbehnúť sa. Lýtky ma stále páli po včerašom rannom behu, stehná ma boleli, no aj tak ma ten pocit silno bodol.

Vyskočila som a splašene sa poobzerala. Doktor vstal a hľadel na mňa, akoby som bola divé zviera. Potreba vedieť viac ma však prikovala na miesto.

„Povedzte mi to...“ zachrapčala som.

„Vaša dcéra...“ Doktor Griffith sa dotkol môjho predlaktia. Jeho ruka na mojej vlhkej pokožke bola ťažká a studená.

Hovoril niečo o nehode.

Ktosi našiel Oliviu na brehu pod mostom ZigZag.

Čosi o silnom epileptickom záchvate, žmurkacom reflexe a štvorke na Glasgowskej stupnici kómy.

Vravel aj o rane na hlave, o fixovaných a rozšírených zreničkách a cétečku.

Vraj ju vzali na operačnú sálu hneď po príchode.

Nič z toho som nechápala.

Zosunula som sa na stoličku a predklonila, až som mala hlavu medzi kolenami, akoby som sa chystala na núdzové pristátie. Počula som, ako mi v hrudi búši srdce, krv mi hučí v ušiach, ostrý sípavý dych zo mňa vychádza v krátkych plytkých výdychoch. Udretý lakeť mi bolestivo pulzoval.

„Nie... nie...“ prosíkala som stále dokola a zatínala a otvárala pritom spotené dlane.

Doktor si sadol ku mne a jeho hlas prenikol cez ťažkú, lepkavú bublinu okolo mňa.

„... vážne si poranila hlavu. Naozaj ma to mrzí, pani Knightová, ale vaša dcéra utrpela trvalé a nezvratné poškodenie mozgu.“

Moja myseľ sa zmätene pokúšala usporiadať tieto fakty do niečoho, čo by dávalo zmysel. Cez ohlušujúcu paniku na mňa útočili úlomky slov.

„Máme niekomu zavolať?“

A komu? Moja mama zomrela. Otca som nikdy nepoznala. Nemala som manžela ani partnera. Byť matkou ma priveľmi zamestnávalo, aby som chodila na rande či mala priateľov. Ostala mi akurát...

„Mojej sestre.“ Hlas mi znel veľmi vzdialene, akoby vychádzal zozadu z chodby, a nie z mojich úst.

Na zdrap papiera som napísala sestrino číslo. Vzal si ho, otvoril dvere, komusi ho podal a znova si sadol oproti mne.

„Veľmi ma to mrzí, pani Knightová. Robili sme, čo sa dalo, aby sme ju zachránili, ale Olivia sa už neprebudí. Teraz je na prístrojoch, ktoré jej telo udržiavajú pri živote.“ Oblizol si pery, zjavne chcel ešte niečo dodať. „Ale je...“

„Je daryňa orgánov,“ zašepkala som otupene.

Veď o to išlo, nie? V deň, keď dostala vodičský preukaz, Olivia súhlasila, že raz niekomu zachráni život. „Veď vieš,“ pokrčila plecami s mladíckou istotou, že smrť sa jej netýka. „Keby náhodou.“ Moje zlaté, milé dievčatko.

„Nie, o to... Chcel som povedať, že podľa zákona v jej stave nemôžeme Oliviu od prístrojov odpojiť.“

Nerozumela som. Akoby náhle začal hovoriť urdčinou. Za očami mi začalo pulzovať.

Odkášľal si a na okamih uhol pohľadom. „Tehotnú ženu nemôžeme odpojiť od prístrojov. Aspoň nie v štáte Washington.“

„Čože?“ zalapala som po dychu. Telo mi ochablo, zmizli z neho všetky kosti, hlava sa mi zakrútila.

„Olivia bola – je – Olivia je tehotná.“

2

OLIVIA

apríl, pred šiestimi mesiacmi

Žltý školský autobus sa pomaly sunul popri trblietavom mori okolo Portage Pointu a smeroval do Seattlu, cieľa našej exkurzie.

„Pff, ja sa v tomto buse tak strašne nudím!“ Moja najlepšia kamarátka Madison sa hodila na operadlo sedadla vedľa mňa. Vybrala z kabelky pudrenku a začala si nanášať púder na dokonale matný nos.

Mierili sme na Washingtonskú univerzitu, kde sa mal začať náš dvojdňový výlet po vysokých školách. Nechápala som, čo sa toľko sťažuje. Aspoň sme nešli do školy, to je predsa ako prázdniny.

Madison si prehodila dlhé tmavé vlasy a obzrela sa cez plece. Vedela som, že sa pozerá na Petra, a ledva som sa zdržala, aby som nezagúľala očami. Madison vedela byť pri chalanoch úplne mimo.

Prstami som počúvala studený kov náramku pre šťastie. „Aspoň vypadneme zo školy,“ prehodila som.

„Smola, že nemôžeme robiť nič zábavné.“ Na pery si na-

trela lesklú vrstvu cukríkovo ružového lesku a nahlas zamukala. „Vypĺňanie prihlášok na výšku je totálne trápne.“

Zahryzla som si do jazyka, aby som nič nepoedala. Madisonini rodičia sa topili v prachoch. Necítila taký tlak ako ja.

Moja mama však skupánila a šetrila každú pencu, aby som budúci rok po maturite mohla ísť na vysokú. Štyri roky školného ju totálne zničia. Stále som jej navrhovala, že si nájdem prácu na polovičný úväzok, ale ona to vždy uzavrela, že mojou prácou je usilovne študovať a dobre sa učiť.

Vyzrela som z okna poza Madison a začala som si cmúľať prameň vlasov. Cez okno sa dnu vlieval slnečný svit, raz za čas ho narušil tieň ubiehajúcich stromov.

„Videla si už novú vyrážku Vyrážkovej Very?“ zašepkala Madison hlasno. „Mám pocit, že na jej čele prebieha vedecký experiment.“

„Nebud' hnusná!“ capla som ju jemne a zadržiavala smiech. Vera mala naozaj nepeknú pokožku, ale súcitila som s ňou.

„Veď už sú na to lieky,“ pokračovala Madison. „Čo si nejakej nekúpi?“

Už sa ani len netvárila, že šepká, tak som sa na ňu rovnako pozrela. Vera sedela len pár radov pred nami. Nemohla som, aby nás počula.

Madison ma však odignorovala. Vedela byť veľmi zlá. Akože, dokázala ľuďi fakt raniť. Raz v štvrtej triede sme sa pohádali a Madison presvedčila všetky dievčatá v triede, aby sa so mnou prestali baviť. Moje niekdajšie kamarátky mi skrátka „zabudli“ podržať miesto v autobuse alebo ma pozvať na pyžamovú párty. Navždy som si zapamätala, ako som vtedy nezapadala – cítila som sa, akoby som mala obuté cudzie topánky a všade ma tlačili. Odvtedy som si dávala pozor, aby som sa s Madison už nikdy, nikdy nepohnevala.

„Čo je vlastne v takom pupáku?“ spýtala sa.

Zachechtala som sa. „Hnis, ty trúba.“

„Fuj! Bože, ešte aj to slovo je nechutné. *H, H, Hni-sssss.*“ Vy-slovila to, akoby vracala. Nahlas som sa zasmiala. „*Hni-sss,*“ syčala. „Ako keby ti to vyletelo z úst. Ako keď vystrekne *hni-ss* z *hni-ssavého* vredu.“

„Bože, fuj! Ty si fakt nechutná!“ zalapala som po dychu, ako som sa snažila zakryť smiech.

O niekoľko radov sedadiel pred nami sa Vera otočila. Obe sme sa skryli za sedadlá pred nami a hystericky sa rozosmiali.

Zapípal mi mobil a vytiahla som ho z batohu. Písala mi mama.

Klop klop

Kto je tam? odpísala som.

Mama: Kto by tu jedol?

Zasmiala som sa a práve som jej poslala esemesku s pusami, keď sa vzadu za naším sedadlom zjavila Tylerova hlava.

„Ahoj, zlato.“ Jeho orieškové oči s jantárovožltými fliačikmi sa rozosmiali.

Môj frajer bol klasický stredoškolský športovec. Zvolili ho za kapitána futbalového mužstva, zažiaril v každom športe, do ktorého sa pustil, a usilovne pracoval na tom, aby dostal futbalové štipendium na Washingtonskej. Bol fakt populárny a dobre si to uvedomoval. Akože, sebavedomie mu nechýbalo, ale nesprával sa ako debil.

Sklonil sa ku mne a oblizol mi ušný lalôčik v snahe pôsobiť zvodne. Zachichotala som sa a odtiahla sa od neho. Zamračil sa a vyzeral, že ho to trochu vytočilo.

„Bože, ľudia! Nechajte si to na doma!“ vybuchla Madison nahlas.

Od krku až k lícam sa mi rozliala červeň. Madison občas

vedela byť poriadna mrcha. Mama mi vravievala, že by som sa jej mala postaviť. Tyler hovorieval, že v ľuďoch vždy vidím len to najlepšie.

Popravde, obaja sa mýlili. Ja som sa len bála, že ma druhí nebudú mať radi.

Vtedy sa cez sedadlo vedľa Tylera naklonil jeho kamarát Peter. „Ježiši, Liv, si červená ako paradajka!“ zhúkol.

Natiahol ruku, aby chytil moje rozpálené líce, ale Tyler mu ju so zúrivým pohľadom odhodil. „Nedotýkaj sa jej, kámo.“

Líca mi sčerveneli ešte väčšmi, no Peter sa len zasmial.

„Tebe už vážne preskakuje,“ Madison koketne zagúľala očami.

Tyler zúžil oči a zaťal zuby. „Sklapni, Madison. Si iba našťavaná, že si nevieš nájsť frajera.“

Nasilu som sa nahlas zasmiala. „Aspoň nemám tvár červenú ako tvoje vlasy, Peter,“ zažartovala som, aby som odľahčila situáciu.

„Naser si, debil.“ Madison sa zvrtila na sedadle a zagánila z okna. Strčila si do uší slúchadlá svojho iPhoneu a zvýšila hlasitosť, takže som počula plechový zvuk popovej hudby.

„Nevšímaj si ju.“ Tyler ma odtiahol z môjho sedadla, sadol si na moje miesto, posadil si ma na kolená a zaboril nos do môjho líca. Tyler a Madison spolu nikdy nevychádzali. Podľa nej si vyžadoval priveľa pozornosti.

Tyler bol so svojimi vlnitými blond vlasmi a orieškovými očami najsexy chalan z celej školy. Poriadne som makala, aby som získala miesto pri stole populárnych deciek, ale konečne som ho potvrdila, až keď sme spolu začali chodiť. Cítila som sa príjemne, že som jeho priateľka. Keď sa však so mnou pokúšal pred všetkými bozkávať, stále som sa túžila prepadnúť pod zem.

„Premýšľal som nad včerajškom,“ zašepkal mi do ucha. Znova som sa začervenala a v ušiach mi pulzovala krv. Poobzerala som sa a len som dúfala, že ho nik nepočul.

Včera, kým sa mama vrátila z práce, sme sa v mojej izbe fakt intenzívne bozkávali. Vzrušil sa až priveľmi a ja som sa cítila pod takým tlakom, že som sa rozplakala. Občas bol taký – priveľmi neodbytný a náruživý. No nie sú takí všetci chalani?

Odklonil sa odo mňa a pukol krkom. Pri tom odpornom zvuku praskania kostí som sa striasla.

„Mrzí ma... veď vieš čo,“ pokračoval. „Vieš, ľúbim ťa. Myslím, že už sme spolu dosť dlho, aby sme si to ukázali aj takto.“

„Čoskoro, okej? Skrátka, ešte nie som pripravená.“

„Rozmýšľal som...“ Nahol sa bližšie a vtisol mi vlhký bozk na líce. „Možno by sme niekedy cez víkend mohli spraviť niečo špeciálne. Mohli by sme niekam zájsť, len my dvaja. Mohla by si povedať mame, že prespíš u Madison.“

Chcela som sa zasmiať, ako smiešne to znelo. Čo si chce na noc prenajať hotelovú izbu? Okrem toho som ešte nechcela sex. Nechcela som sa stať jednou z tých hlúpych nabúchaných tínedžeriek ako moja mama.

To som však nepovedala. Iba som sa usmiala a odvetila: „Jasné, hej, možno.“ Nechcela som ho raniť a ak ho to má urobiť šťastným, nech si myslí, že niekam na noc vyrazíme.

Autobus s trhnutím zastal a ja som si uvedomila, že sme už dorazili k Washingtonskej univerzite.

„Sme tu!“ zakričal niekto vpredu.

Madison si vytiahla z uší slúchadlá a ukázala prstom z okna. „Všetci sú už tu!“

Pozrela som tým smerom. Na konci parkoviska sa zhromaždila skupina asi štyridsiatich tínedžerov. Polovica z nich

mala na sebe ležérne oblečenie, no druhá rovnošaty: dievčatá zelené kárované sukne, zelené saká a podkolienky, chlapci sivé nohavice a zelené kravaty.

„Tupci z prípravky!“ zakričal Peter. Na červené vlasy mu zasvietil pás slnečného svetla a ožiaril pehy roztrúsené po tvári. Pozoroval Madison a čakal na jej reakciu. Pre jeho dobro som dúfala, že sa od nej bude držať ďalej. Zožrala by ho zaživa, pritom Peter bol celkom milý chalan. Tyler sa o nej za chrbtom vyjadroval ako o pipke. Keby nebola moja najlepšia kamarátka, asi by som súhlasila. Každý víkend šla na rande s iným chalanom a na druhý deň sa s ním vždy rozišla.

„Debili!“ zavolať Tylerov kamarát Dan.

Trúfalý a neústupčivý Dan bol malý tučný pozér, ale jeho prílišné sebavedomie a arogancia spôsobovali, že sa mu nik netrúfol postaviť. Tyler tvrdil, že je ohromne vtipný. Ja som ho skôr považovala za debilka.

„Pozor na ústa, mládenci!“ skríkol z prednej časti autobusu pán Parks, náš telocvikár, ktorý robil dozor. „Poďme, vystupujeme.“

Vyšli sme von na krásne jarné slnko. Bol to jeden z tých nepoškvrnených dní v Seattli, keď konečne prestalo pršať a obloha ostala vyumývaná a modrá. Vo vzduchu sa vznášal náznak tepla, príslub, že sa blíži viac takýchto dní.

Spoza impozantných vždyzelených stromov vykúkali čerešne posiate ľahučkými ružovobielymi kvetmi. V diaľke sa črtal začiatok štvrte Greek Row, kde v tudorovských, gotických a gregoriánskych budovách sídlili univerzitné bratstvá a sesterstvá.

„Poďte sem, decká!“ zakýval na nás telocvikár. Pod bielou polokošeľou sa mu zavlňoval vyrysovaný biceps. Prišuchotali sme sa k nemu a pán Parks nás predstavil: študenti zo

Strednej školy Portage Point, zo Strednej školy Ballard a z Katolíckej akadémie v Seattli – to boli tí trapkovia v rovnošatách.

Usporiadali nás do troch skupín tak, aby sme na seba videli, ale keď sme sa predstavili, všetci sme sa zase začali rozprávať medzi sebou.

Tyler ma držal okolo pliec a pevne si ma pritískal k sebe. Madison stála hneď vedľa mňa. Cítila som sa vo svojom svete pohodlne, bezpečne a isto.

A potom som ju zbadala.

Len pár krokov odo mňa stálo dievča v zelenej školskej rovnošate Katolíckej akadémie v Seattli. Mala dlhé svetloplavé vlasy, výrazné slovanské líčne kosti, špicatý nos a jamku na brade tak trochu naboku.

Keď zabľúdila pohľadom ku mne, mala som pocit, že môj svet sa kľže k okraju útesu, o ktorom som nemala ani pŕtuchy, že existuje.

Vyzerala ako moja sestra.

Oči dievčaťa sa rozšírili, keď si ma všimla, a zvýraznila ich nezvyčajná tmavozelená farba, rovnaká ako moja.

V tej chvíli, keď som hľadela na tvár, ktorú som poznala celý život, som mala pocit, že padám cez okraj toho útesu. Nevedela som, ako hlboko spadnem, ani ako tvrdo pristanem, vedela som len to, že už nič nebude ako predtým.